

BERNARDA OMAN, IGRALKA

NAUČILA SEM SE PRISLUHNIITI SEBI

Igralka Mestnega gledališča ljubljanskega, ki v seriji Reka ljubezni igra mamu glavnih junakov, me je presunila s svojo skromnostjo, milino in mehko. Nežno in nevsiljivo me je opomnila, kako pomembno je v življenju prisluhniti sebi ter se osvoboditi pričakovanj okolice.

BESEDILO: DANAJA LORENČIČ // FOTOGRAFIJE: ALEKSANDRA SAŠA PRELESNIK

Otroštvo in mladost ste preživieli na Gorenjskem.

Kakšno je bilo vaše otroštvo?

Predvsem je bilo lepo, ker je bilo razigrano in svobodno. Zelo veliko sem bila zunaj, imeli smo veliko hišo in vrt. V bližini je bil park, ki se je imenoval Na pantah, kjer smo se otroci pogosto igrali. Naših iger današnji otroci najbrž ne poznajo več. Zelo rada sem hodila v osnovno šolo, ker sem imela čudovite sošolke in bilo je veliko interesnih dejavnosti, krožkov. Že takrat sem rada nastopala, ukvarjala sem se tudi z gimnastiko in atletiko. Opravila sem celo izpit za vaditeljico gimnastike, atletiko, tek pa sem trenirala pri klubu Triglav, in sicer na začetku srednje šole. Na osnovni šoli smo imeli odličan dramski krožek, kjer smo večkrat priredili izjemne literarne večere. Učiteljice so bile navdihujoče, zato sem tako rada obiskovala dramski krožek.

Zakaj ste se po končani srednji ekonomski šoli zaposlili v finančnem sektorju? Ali takrat niste želeli postati igralka?

Imela sem lepo otroštvo, vendar sem imela izjemno stroge starše, predvsem mamu. Starša sta mislila, da me bosta s strogostjo obvarovala pred vsem slabim in grdima. Bila sem zelo pridna in poslušna deklita, v najstniških letih pa sem se počasi začela osvobajati in sem jima najbrž povzročila kar nekaj sivih las. Starša sta želela vse dobro zame, tako kot si to želijo vsi starši za svoje otroke, ampak odločitev za ekonomijo je bila njuna sugestija, ki je nisem znala zavrniti. Želela sem obiskovati srednjo zdravstveno šolo, pozneje pa sta me zanimala socialno delo in psihologija, pa sem bila takrat premalo odločna. V srednji šoli sem obiskovala dramski krožek in povabili so me v amatersko skupino v Prešernovem gledališču Kranj, kjer sem spo-

znala kolege, ki so se odločili za opravljanje sprejemnih izpitov na AGRFT, zato sem se odločila tudi jaz in sem jih naredila. Takrat se je vse spremenilo. Tri leta sem že hodila v službo, ko sem se odločila za igralski poklic. Starša sta nasprotovala moji odločitvi, ker jima poklic igralka ni bil všeč, obenem pa ju je skrbelo finančna plat igralskega poklica, ker nismo bili bogati. Toda pridobila sem si Titovo štipendijo, s katero sem se lahko preživljala skozi študij.

Dejali ste, da ste bili zelo pridni in poslušni. Kdaj ste postali bolj pozorni na svoje potrebe in se naučili postaviti zase?

Pozno. V svojo škodo sem bila dolgo preveč pridna in poslušna. Iz primarne družine sem prevzela določene vedenjske vzorce. Moj oče je bil alkoholik, kar je najbrž pustilo posledice tudi na meni. Zame je uganka, kako se določeni vzorci vtisnejo v nas. Pravijo, da s samo vzgojo otroka ne oblikujemo toliko, kot ga oblikujemo s svojimi vzorci. Določeni zapisi so v nas, pa če si to želimo ali ne.

V seriji Reka ljubezni igrate Vido, ki se nepričakovano vrne v življenje svojih sinov. Kako ste se živeli v vlogo matere, ki je zapustila svojega otroka?

Ustvarjalci serije so mi povedali, da bom igrala Vido, mamu dveh fantov, ki ju je zapustila. Toda jaz sem pristopila k vlogi s prepričanjem, da bom igrala mamu dveh fantov, s katerima želi vzpostaviti ljubeč odnos. S tega vidika sem želela ustvariti njen lik, že lela sem se ji približati s pozitivnega vidika. Zame je ona Vida, ki se je vrnila k sinovoma, in ne Vida, ki ju je zapustila. Nikakor je ne obsojam, ker kot igralka vedno poskušam v likih poiskati razloge za določena vedenja, stanja, situacije. Ne obsojam je ne kot ženska ne kot mama. Kdo ima pravico obsojati? Stvari nikoli niso črno-bele in zगतovo ji je moralo biti zelo težko. Najbrž je živela v velikem peklu ali nerazsodnem obdobju, da je ravnala, kot je.

Kaj vas je pritegnilo k sodelovanju pri seriji?

Prva sezona Reke ljubezni mi je bila všeč in rada igram pred kamero. Sem televizijska, filmska in gledališka igralka in vesela sem, če mi ponudijo nekaj, kar mi ugaja, obenem pa so dobre razmere za delo.

So za vas pomembni tudi odnosi s soigralci?

Zelo lepo mi je, če se s soigralci dobro razumem in tudi z vso drugo 'meni podporno'

ekipo. Osebnost mi to veliko pomeni. Ni pa nujno, ker smo kot profesionalci večji svojeje dela, poklica.

Ste svojo hčer, igralko Ano Dolinar, spodbujali pri odločitvi za igralski poklic?

Ne, tako in tako je dolgo govorila, da ne bo igralka, ker ne bo odhajala zvečer v službo in puščala otrok v varstvu. Obiskovala je balo tno šolo, kar bi bil še bolj negotov poklic, pozneje je začela študij na dveh drugih fakultetah, potem pa se je vendarle odločila, kot se je.

Sta se pogosto pogovarjali o gledališču, preden je postala igralka?

Redko. Toda večkrat je odšla z mano v gledališče, vsaj na otroške predstave. Vsakemu otroku je gledališče, predvsem zaodreje (garderobe, prostor za urejanje frizure, rekvizitarni ca, inspicientska kabina), všeč in najbrž se je takrat 'okužila' z niim.

Najbrž si ogledate večino predstav, v katerih igra vaša hči. Sta vaša starša spremljala vaše predstave?

Seveda, Anine predstave gledam, včasih tudi dvakrat, ker prvič gledam samo njo. Moja starša pa sta na žalost prezgodaj umrla. Mama je umrla, ko sem končala študij, stara je bila 56 let. Ogledala si je mojo diplomsko predstavo. Oče pa je umrl štiri leta za njo. Na žalost nista videla mojih predstav, sta pa spremljala nadaljevanko o Primožu Trubarju, v kateri sem igrala eno mojih prvih televizijskih vlog, in sta bila zelo ponosna name.

«««»»»

Dolgo časa sem bila preveč pridna in poslušna.

«««»»»

Ste zelo povezani s svojo sestro?

Zdaj sva zelo povezani, v mladosti pa nisva bili, ker je osem let mlajša od mene. Bila je bolj uporniška in močnejša od mene. Znala se je postaviti zase in še danes je takšna. Po izgubi staršev pa sva se zelo povezali in si zelo zaupava ter pomagava. Poiščeva druga drugo, kadar se potrebujeva.

Si vaši bližnji ogledajo vaše predstave in pokomentirajo vaše delo?

Nekatere pogledajo, na nekatere pa jih niti ne povabim, saj sem zelo samokritična. Na prste ene roke lahko preštejem predstave, v katerih sem bila zares zadovoljna s sabo, in bi si želela, da me bližnji vidijo v njih. Ana si res ogleda vse moje predstave, včasih pri-

de že na generalko in izrazi svoje mnenje. Kot kolegica igralka. Večinoma me bližnji hvalijo, jasno, vendar vem, da obstajajo tudi gledalci, ki me ne gledajo radi.

Vas kritike prizadenejo?

Ne več. Na začetku so me, zdaj me pa že dolgo ne. Moja predanost predstavi, delu in vlogi je namreč veliko večja od količine časa in truda, ki ga kritik vloži, da bi poskušal razumeti oziroma analizirati predstavo.

«««»»»

Sem bolj samozavestna kot nekoč.

«««»»»

V nekem intervjuju ste dejali, da vas zanimajo samostojni, neodvisni ženski liki. Ste zadovoljni z vlogami, ki ste jih igrali?

Z nekaterimi sem, pogosto pa je za klasične in tudi nekatere moderne tekste značilno, da imajo moški boljše, kompleksnejše vsebine. Ženske so pogosto na odru okras moškemu ali pa je pomemben le njihov odnos do moškega. Ve se, da je moških vlog veliko več kot ženskih.

Je igranje v predstavi Vse o ženskah s Karin Komljanec in Jette Ostan Verjup, ki razkriva različne vloge žensk, za vas zelo dragoceno?

Seveda. To je užitek v igranju. Doslej smo odigrale več kot 250 predstav, zato se lahko igramo z gradivom in likom. Na vsaki predstavi poskušam drugače zapeljati stvari. Vloge so zelo kompleksne, vsaka ima namreč štiri vloge, ki so bile že med študijem zelo natančno izdelane, zato jih lahko vse tri dobro živimo na odru in ob tem zelo uživamo.

V predstavi odstirate tančice vsakdanjih ženskih likov. Ste med ustvarjanjem predstave pogosto razmišljali o vlogah, ki jih imate v vsakdanjem življenju?

Pri ustvarjanju predstave se vedno ukvarjam s sabo, s svojim spominom na družino, znanca, prijatelje, dogodka, resnične ali pa tiste iz knjig, časopisov ... Pogosto razmišljam o osebah ne le iz resničnega sveta, ampak iz literature ali filma. Osebnost mi je zelo pogost navdih umetniška slika, lahko tudi glasba. Ko ustvarjaš in razmišljaš o liku, so vsi senzorji odprti.

Imate zelo radi tišino?

Da, doma preživim veliko časa v tišini. Televizije ne gledam pogosto, radio poslušam z namenom, glasbo pa poiščem razpoloženju primerno.

Spremljate Reko ljubezni?

Spremljala sem prvo sezono serije, ko sem že vedela, da bom sodelovala pri njej, saj me

je zanimalo, kako je posneta in kaj približno lahko pričakujem. Drugih slovenskih nadaljevanj ne gledam redno, ampak občasno, saj me zanima, kaj in kako kaj počnejo kolegi in druge ekipe. Vsi se ob tem tudi učimo in napredujemo.

Najbrž imate zelo malo prostega časa. Kaj najraje počnete, ko ste prosti?

Če sem res utrujena, dobesedno počivam, lenarim. Naučila sem se prisluhni svojemu telesu, in če potrebuje počitek, ga potrebuje. Sicer se pa rada družim z mojima malima

punčkama, s prijateljicami, rada brskam po revijah ali spletu o interierjih, predvsem pa sem rada v naravi, pa karkoli že tam počnem.

Se zelo posvetite vsaki stvari in niste polo vičarski?

Trudim se, vendar mi včasih spodleti, ker stvari ne potekajo tako, kot si jih zamislim in želim. Včasih imam slabo vest, ker nimam dovolj časa za družino in prijatelje. Najbrž včasih tež

ko razumejo, da nimam časa niti za kavo, ker se intenzivno posvečam delu in sebi. Če želim dobro sebi in posledično drugim, moram kdaj reči ne.

Imate zaradi tega večji občutek svobode?

Mogoče pa res, ne razdajam se več toliko. V preteklosti me je nenehno spremljal občutek slabe vesti. Očitno moramo v življenju prestat določene preizkušnje, da znamo prisluhni sebi. Tudi sedaj ni vse idealno, vendar ni tako stresno. Bolj sem usklajena sama s sabo, najbrž to prinesejo tudi leta.

«**<<<>>>**»
Tri leta sem že hodila v službo, ko sem se odločila za igralski poklic.
 «**<<<>>>**»

Ste bili pri vzgoji svoje hčerke pozorni na to, da niste ravnali tako kot vaši starši, in ste jo spodbujali, da se zna postaviti zase?

Takrat, ko je bilo to potrebno, sem to premalo spodbujala. Zdaj pri njej to občudujem in spoštujem. Všeč mi je, da je takšna, kot je. V obdobju, ko sem jo vzgajala, sem ji premalokrat pustila širino njenih misli in želja, čeprav sem takrat mislila, da sem najboljša mama. Ampak danes bi marsikdaj in za marsikaj ravnala drugače. Ampak tako pač je, tudi mame imamo napake.

Ste kot babica bolj popustljivi?

Da, vendar je to povsem drugače kot odnos s svojim otrokom. Z vnukinjama se imamo zelo lepo, prijetno, zahtevnejše zadeve naj pa starši uredijo, tako si mislim. Opažam pa tudi, da je Ana v nekaterih stvareh povsem drugačna mama, kot sem bila jaz. Njene hčerke pa bodo najbrž spet zelo drugačne, ko bodo postale mame.

Kakšne ženske vas navdihujejo v vsakda njem življenju?

Odlčne, razsodne, samozavestne, ženstvene, duhovite, inteligentne.

Pripisujete tudi sebi navedene lastnosti?

Vam je uspelo vzpostaviti bolj ljubeč odnos do sebe?

Da, bolj samozavestna sem kot nekoč in bolj zadovoljna s sabo. Na začetku igralske poti sem bila bolj negotova, čeprav sem bila uspešna. Morda sem bila premalo samostojna in sem prevečkrat iskala odgovore in navodila pri režiserjih ali soigralcih. Kot da sebi ne bi zaupala. Podobno je bilo v zasebnem življenju. Ampak tudi to najbrž prinesejo izkušnje in leta.

Ste izpolnjeni kot igralka?

Zelo rada imam svoje delo. Ne bi še rada končala in nisem še izpolnjena. ■

Bernarda Oman - bolj samozavestna kot nekoč in brez slabe vesti.

STILIRANJE: KATJA KOZLEVČAR, OBLAČILA: MAJICA MARELLA, OGRLICA PENNYBLACK IN KRILLO SISLEY, LIČENJE IN PRIČESKA: BARBARA FARTEK

Bernardo Oman od marca spremljamo v televizijski seriji Reka ljubezni.

